

[Orla Møller.]

holder, at der altså er en vis spænding til stede, når vi forsøger at fastlægge retningslinjer for, hvor langt en regering kan gå eller ikke gå, og i forbindelse med den konkrete sag kunne man måske endda tydeliggøre det noget mere ved at sige: det kan jo i hvert fald ikke være sådan, at en regering forhandler på den måde, at den skal have telefonforbindelse til markedsudvalget; så strenge bestemmelser kan man simpelt hen ikke stille op. Jeg er enig i, at der må foregå en orientering også under forhandlingerne, især når der sker væsentlige ændringer, og i denne forbindelse kunne jeg have lyst til at gribe ind i debatten om at sætte uret i stå. Principielt kan man vel nok være enig i en sådan betragtning, men sagen er jo: hvad sker der i en bestemt situation, når man sætter uret i stå? Dette undlod hr. Nyboe Andersen at sige noget om. Det blev antydet, at vi kunne bare være kørt videre, men intet sagt om, hvad det kunne være kommet til at koste både landbrug og valutaindtægt, hvis vi ikke havde fået denne ordning igennem pr. 1. februar. Det er dog et hensyn, som man også skal tage med.

Jeg vil om det, som debatten i første række drejer sig om her i dag, tage tre principielle ting fra statsministerens redegørelse, som jeg synes fortjener at blive trukket meget kraftigt frem.

Der er givet tilsagn om fra regeringens side, at folketingets markedsudvalg skal orienteres om regeringens forhandlingsoplæg forud for forhandlingerne i EF om spørgsmål af større rækkevidde, og at resultaterne af forhandlingerne snarest muligt vil blive forelagt markedsudvalget. Der er med disse ting lagt meget klar vægt på, at det er en nødvendighed, at der er et snævert samarbejde med markedsudvalget, naturligvis, for at klare den parlamentariske situation. Der er i statsministerens redegørelse også et løfte, som går ud på, at man naturligvis, og jeg siger naturligvis, vil være med til at medvirke til at tilrettelægge det fremtidige samarbejde mellem regeringen og markedsudvalget på den mest hensigtsmæssige måde. Det vil sige, at dermed lukker man i realiteten op for, at kan dette underudvalg i markedsudvalget nå frem til nogle skitser, som hele markedsudvalget kan tilslutte sig, så

står regeringen meget åben over for noget sådant.

Jeg er yderligere af den opfattelse, at den afsluttende bemærkning fra statsministeren om, at der må sikres fuld mulighed for gensidig udvikling af synspunkter på de foreliggende spørgsmål, så der kan skaffes parlamentarisk grundlag for regeringens bestemmelser, er i enkelthed det, som vi alle må være enige om i denne sag. Her er nemlig det, der kan skabe baggrund for, at vi ikke kommer ud i situationer, hvor den ene eller den anden kan rejse berettiget kritik af en procedurereform.

Må jeg så gå tilbage til det sidste indlæg fra hr. Nyboe Andersens side, hvor der sådan set er flere principielle ting at tage fat på.

Hvis et udvalg ikke har fået de materialer, man har ønsket, er der grund til kritik, og så er der kun én ting at sige: dette skal selvfølgelig være anderledes. Hvis der har været en diskussion omkring et handlingsforløb, må man prøve på at få dette afklaret. Jeg mener, det er nødvendigt, at alle disse praktiske ting er i orden, men må jeg spørge: hvor meget står der af alt dette i statsministerens oplæg? Der er givet tilsagn om alle de ting, man øver kritikken over for.

Til sidst: det er afgørende, siger hr. Nyboe Andersen, for markedsudvalgets arbejde, for folketingets situation, at regeringen kommer med et oplæg i markedsudvalget, at man under forhandlingerne, hvis der opstår en ny situation, kan få mulighed for orientering og få mulighed for stillingtagen, ellers er der ikke den parlamentariske baggrund for regeringens arbejde. Må jeg spørge: er der nogen som helst uoverensstemmelse mellem dette og det, statsministeren gav udtryk for? Jeg ville have overordentlig svært ved at finde den.

Om selve sagen, for den bliver jo nok genstand for adskillig drøftelse, selve forhandlingsresultatet, skal jeg kun komme med to bemærkninger.

Den første gælder spørgsmålet om, hvorvidt der kunne have været opnået mere. Der er det klart, at enhver kan træde frem og sige, at med de og de begrundelser kunne man have opnået et større resultat, men det er lige så sikkert, at den, der skal træffe afgørelsen imellem noget sådant og det andet